

Τετάρτη Παρκουρής, 0 Τσε αντιπρόεδρος
Αθήνα 2003

1.

Η ΓΑΤΑ ΚΑΘΕΤΑΙ απέναντί μου στο παγκάκι και με κοιτάζει. Τα απογεύματα τη βρίσκω πάντα εδώ, κάβλα στην πλαττη του. Τις πρώτες μέρες με κοιτούσε καθύποπτα, έτοιμη να το βάλει στα πόδια αν έκανα να την πλησιάσω. Όταν βεβαιώθηκε ότι την είχα γραμμένη, μ' έγραψε κι αυτή κι έπαψε να χαλάει την πόζα της για χάρη μου. Έτσι, αναπτύχθηκε μια σχέση καλής γειτονίας ανάμεσά μας. Εκείνη δεν κάνει ποτέ κατάληψη στο δικό μου παγκάκι, κι εγώ, τις λίγες φορές που έρχομαι πρώτος, σέβομαι το δικό της και το αφήνω άδειο. Είναι μια κεραμιδόγατα, αλλά όχι με το παραδοσιακό πορτοκαλί χρώμα που έχουν οι κεραμιδόγατες ράτσας. Το τρίχωμά της είναι γκριζόμαυρο σε σχήμα φαροκόκαλου, όπως τα κοστούμια που φοράμε στους χορούς της αστυνομίας ή σε κηδείες. Στους γάμους φοράμε μαύρα.

Η Αδριανή κάθεται δίπλα μου και πλέκει. Από κείνο το μοιραίο βράδυ που είχα τη φαινή ιδέα να προτάξω τα στήθη μου για να σώσω την Έλενα Κούστα από τη σφαίρα του θετού γιου της του Μάκη, η ζωή μου άλλαξε εκ βάθρων. Πρώτα πέρασα οκτώ ώρες στο χειρουργείο, μετά ενάμιση μήνα στο νοσοκομείο και τώρα έχω ακόμα μπροστά μου τα δύο τρίτα της τρίμηνης αναρρωτικής αδείας μου. Οι σχέσεις μου με το Τμήμα Ανθρωποκτονιών έχουν διακοπεί μέχρι νεότερας. Εγώ δεν πήγα να τους δω ούτε μία φορά από τότε που γύρισα σπίτι. Οι δυο βοηθοί μου, ο Βλασόπουλος και ο

Δερμιτζάκης, στην αρχή έρχονταν κάθε δεύτερη μέρα να με επισκεφθούν, μετά σταμάτησαν τις επισκέψεις και περιορίστηκαν στα τηλεφωνήματα, ώσπου στο τέλος έκοψαν κάθε επαφή. Ο Γίκιας ήρθε μόνο μία φορά στο νοσοκομείο, μαζί με τον γενικό γραμματέα του Υπουργείου, που δε με χωνεύει καθόλου, αλλά εκείνη τη μέρα ήταν όλο χαμόγελο και επαινούς για την ανδρεία μου. Εντέλει η Αδριανή ανέλαβε το γενικό πρόσταγμα στη ζωή μου κι εγώ περιορίστηκα να σέρνομαι από το σπίτι στο πάρκο και από την κρεβατοκάμαρα στο καθιστικό, σαν Παλαιστίνιος που τελεί υπό περιορισμό από τους Ισραηλινούς.

«Τι θα φάμε απόψε;»

«Όχι πως με νοιάζει ιδιαίτερα. Η όρεξή μου δεν έχει αποκατασταθεί και κάθε μπουνιά μου κάθεται στο λαιμό. Το κάνω όμως θέμα γιατί με βοηθάει να σπάω τη μονοτονία μου.»

«Σου βρασα κοτοπουλάκι και σου φτιαξα και σουπίτσα με αστράκι.»

«Πάλι κοτόπουλο; Και προχτές κοτόπουλο έφαγα.»

«Σου κάνει καλό.»

«Τι καλό να μου κάνει, ρε Αδριανή; Είχα διαμπερές τραύμα στο θώρακα, όχι διάτρηση στομάχου.»

«Είναι δυναμωτικό, ξέρω εγώ» δηλώνει τελεσιδίκια, χωρίς να μπει καν στον κόπο να σιγκώσει το βλέμμα από το πλεκτό της.

Αναστενάζω και αναπολώ με νοσταλγία τις μέρες μου στην εντατική, όπου οι δικοί μου πενούσαν να μου υποβάλουν τα σέβη τους μία ώρα το πρωί και μία το βράδυ και ενδιάμεσα μ' άφηναν στην ησυχία μου. Στις εννιά μέρες που έμεινα εκεί, περιστοιχισμένος από έναν άσπρο τοίχο και δύο άσπρες κουρτίνες, βίωνα δις την ημέρα την ίδια τελετουργία. Πρώτη έμπαινε η Αδριανή.

«Πώς είσαι σήμερα, Κώστα μου;» με ρωτούσε μ' ένα χαμόγελο σαν κερί που τρεμόσβηνε.

Εγώ προσπαθούσα να αντιδράσω σ' αυτό το ρεύμα δυστυχίας που εισέβαλλε στο σεπαρέ μου και το παίζα πιο ανεβασμένος απ' ό,τι ήμουν πραγματικά. «Μια χαρά. Τζάμπα με κρατάνε εδώ μέσα, δεν έχω τίποτα» της απαντούσα, κι ας ένοιθα πιο ασφαλής στην εντατική.

Ένα συγκαταημένο χαμόγελο θλίψης και ένα ανεπαίσθητο κούνημα του κεφαλιού της μου επιβεβαίωναν ότι το περωμένο φυγείν αδύνατον. Μετά καθόταν στη μοναδική κάρτελα, έπιανε το χέρι μου και κολλούσε το βλέμμα της πάνω μου. Όταν έφευγε, πάνω στο μισάωρο, με άφηνε μ' ένα χέρι μουνδιασμένο από την ακινησία και τη βεβαιότητα ότι θα τα χ'ω τινάζει στις επόμενες δώδεκα ώρες.

Αν η Αδριανή μ' έκανε να λέω ότι είμαι μια χαρά, η Κατερίνα, η κόρη μου, μ' έσπρωχνε στο αντίθετο. Έμπαινε μέσα αεράτη και όλο χαμόγελα. «Μπράβο, είσαι θηρίο!» μου έλεγε. «Κάθε μέρα σε βλέπω καλύτερα.»

«Πού βλέπεις τα καλύτερα;» της απαντούσα αγανακτισμένος. «Τα χάλια μου έχω. Πονάω, νιώθω εξάντληση και όλο θέλω να κοιμάμαι.»

Η απάντησή της ήταν ένα ζεστό φιλί στο μάγουλο και ένα σφιχτό αγκάλιασμα, που έκανε το τραύμα μου να πονάει ακόμα πιο πολύ.

Τελευταία έμπαινε η Ελένη, η κουνιάδα μου. Είχε έρθει σχεδόν κολιμπώντας από το νησί όπου ζούσε μόνημα μόλις η Αδριανή την ειδοποίησε ότι με είχαν μεταφέρει μισοπεθαμένο στο νοσοκομείο.

Η Ελένη ανήκε στους ανθρώπους που σου φτιαχναν το κέφι με τη μαυρίλα των άλλων. Αρχίζε λοιπόν να μου αποκαρθιμεί έναν έναν τους αρρώστους που είχε στην οικογένειά της. Από την κόρη της, που έπασχε από αλλεργία και

έπρεπε να προσέχει τι τρώει και πώς ντύνεται, στον άντρα της, που είχε υπέρταση και ζούσε με τα ανταλλάτ στην τσέπη, μετά στην πεθερά της, που ήταν κατάκοιτη επειδή είχε σπάσει τη λεκάνη της και έτρεχαν εναλλάξ με τη συνυψάδα της να την ξεσκατώνουν, μέχρι έναν μακρινό ξάδερφο, που είχε τσακιστεί με τη μηχανή και ήταν τρεις μήνες τώρα στο νοσοκομείο ο άνθρωπος και άγνωστο αν θα περπατούσε. Στο τέλος μού πετούσε και το ηθικό δίδαγμα στη μούρη: «Γι' αυτό, δόξα τω Θεώ να λες» και έφευγε.

Όταν όμως τέλειωνε το ημίωρο της Αδριανής και τα τέταρτα της Κατερίνας και της Ελένης, είχα όλο τον υπόλογο χρόνο ως το απόγευμα δικό μου. Στο θάλαμο βασίλευε απόλυτη ησυχία, οι νοσοκόμες ήταν εξαιρετικά διακριτικές και γενικά δε με ενοχλούσε κανείς.

Η γάτα ανοίγει το στόμα της πηγάδι και χασμουριέται μεγαλόπρεπα. Σαν να βαριέται την παρουσία μου. Δεν την παρεξηγώ, εγώ βαριέμαι πιο πολύ τον εαυτό μου.

«Δεν πάμε σιγά σιγά,» ρωτάω την Αδριανή, ενώ μέσα μου λέω γιατί να φύγω, τα ίδια χάλια θα είναι και στο σπίτι.

«Κάτσε λίγο ακόμα. Ο καθαρός αέρας σου κάνει καλό».

«Μήπως έρθει ο Φάνης...»

«Μην τον περιμένεις. Απ' ό,τι ξέρω, σήμερα έχει εφημερία».

Δεν είναι πώς αγωνιό για να με δει γιατρός, απλά πενάω καλά με το φίλο της κόρης μου, τον Φάνη Ουζουνίδη. Η σχέση μου με τον Φάνη ήταν αντιστρόφως ανάλογη προς την πορεία του χρηματιστηρίου Αθηνών. Εκείνο έφτασε στην κορφή και άρχισε να κατρακυλάει, η δική μας σχέση έπιασε πρώτα πάτο και μετά άρχισε να ανεβαίνει. Τον γνώρισα ως εφημερεύοντα καρδιολόγο όταν βρέθηκα ένα βράδυ στο Γενικό Κρατικό με οξύ ισχαιμικό. Τον συμπάθησα γιατί ήταν πάντα γελαστός και με την πλάκα του. Όταν

σπου έμαθα ότι τα είχε φτιάξει με την κόρη μου και έγινα έξαλλος. Τελικά, για χάρη της Κατερίνας, συμφιλιώθηκα πιο πολύ με την ιδέα ότι ήταν ο φίλος της παρά μαζί του προσωπικά. Ένωθα ότι είχε προδώσει την εμπιστοσύνη μου, και όταν έχεις περάσει από τις σχολές της αστυνομίας, η ιδέα της προδοσίας σου κολλάει σαν βδέλλα. Στην εντατική τον ένιωσα για πρώτη φορά κοντά μου, και αυτό δεν είχε να κάνει με την ιατρική. Έσκαιγε μύτη γύρω στις δώδεκα, λίγο πριν από το μεσημεριανό φαγητό, πάντα με το γέλιο στο στόμα. Κάθε φορά με φώναζε και διαφορετικά. Από το «Πώς πάμε, κύριε αστυνόμω» στο «Τι κάνει ο μέλλων πεθερός μου» και στο ειρωνικά υπερτονισμένο «Μπαμπά!». Αυτό επαναλαμβανόταν τρεις τέσσερις φορές τη μέρα, αλλά και τη νύχτα, όταν είχε υπνηρεία, και συνδυάζοταν με διακριτικές ερωτήσεις για να δει πώς πάω, μη μου λείπει τίποτα. Αυτά τα μάθαινα έμμεσα, από τις νοσοκόμες, που κάπου κάπου μου πετούσαν κι ένα «Πρέπει να σας φροντίσουμε, γιατί θα μας μαλώσει ο κύριος Ουζουνίδης».

Τα πράγματα άρχισαν να βρομάνε από τη στιγμή που μ' έβγαλαν από την εντατική. Την ίδια μέρα η Αδριανή εγκαταστάθηκε στο δωμάτιό μου επί εικοσιτετραώρου βάσειως και άρχισε να ελέγχει τα πάντα. Κάτι το γεγονός ότι ήμουν αστυνόμος που είχε τραυματιστεί εν υπηρεία, κάτι η σχέση της κόρης μου με τον Φάνη, οι γιατροί θεωρούσαν ότι έπρεπε να της δίνουν καθημερινή αναφορά για την πορεία της υγείας μου, για τα φάρμακα που μου έδιναν, για τα μικροπροβλήματα που παρουσίαζε η μετεγχειρητική μου κατάσταση. Από την τρίτη μέρα έμενε και στο επισκεπττήριο και άνοιγε συζήτηση με τους γιατρούς εφ' όλης της ύλης. Αν το μούσα να διατυπώσω κι εγώ καμιά γνώμη, ότι πονούσα, λόγου χάρη, ή ότι ένιωθα κάποιο τράβηγμα στην πληγή, μ' έκοβε με την πρώτη. «Ας' το σ' εμένα, Κώστα μου. Εσύ δεν

ξέρεις απ' αυτά». Οι γιατροί έδιναν τόπο στην οργή λόγω Φάνη, εγώ ήμουν πολύ αδύναμος για ν' αντιδράσω, οι νοσοκόμες τη μισούσαν, αλλά δεν τολμούσαν να το δείξουν. Τελικά η Κατερίνα το πήρε απόφαση και της μίλησε. Η Αδριανή ξέσπασε σε γοερό κλάμα. «Εντάξει, Κατερίνα μου» της είπε με αναφιλητά. «Αν δεν είμαι άξια να φροντίσω τον άντρα μου, τότε πάρτε μίαν αποκλειστική κι εγώ να πάω σπίτι μου». Το κλάμα αποστόμωσε την Κατερίνα και ολοκλήρωσε την ομηρία μου.

«Κάνει ψύχρα, βάλε τη ζακέτα σου». Βγάζει από την τσάντα της τη ζακέτα που μου έχει πλέξει και μου τη δίνει. «Άσε, δεν κρυώνω».

«Κρυώνεις, Κώστα μου. Ξέρω εγώ».

Η γάτα σηκώνεται από τη θέση της, τεντώνεται και με ανάλαφρο πήδημα βρίσκεται στο χώμα. Μου ρίχνει ένα τελευτάιο βλέμμα, μετά γυρίζει και απομακρύνεται με την ουρά της όρθια, σαν κεραία περιπολικού.

Δεν έχω καμιά σχέση με τα ζώα. Ούτε φιλική ούτε εχθρική. Αλλά η αλαζονεία αυτής της γάτας μού σπάει τα νεύρα.

Παίρνω τη ζακέτα και τη φοράω.

2.

Ο ΦΑΝΗΣ ΒΓΑΖΕΙ ψεύτρα την Αδριανή. Σκάει μύτη στις επτά, πάνω που διαβάζω την απογευματινή εφημερίδα. Αυτή είναι άλλη μια από τις καινοτομίες της μετανοσοκομειακής ζωής μου: παλιά τα λεξικά μονοπωλούσαν το αναγνωστικό μου ενδιαφέρον. Τώρα έχω επεκταθεί και στις εφημερίδες, ως αντίδοτο στην πλήξη μου. Ξεκινάω με την πρωινή εφημερίδα, που μου τη φέρνει η Αδριανή, μετά ξεφυλλίζω τα λεξικά μου: όταν βγαίνουν για τον απογευματινό περίπατο, αγοράζω την απογευματινή εφημερίδα και διαβάζω άλλη μια φορά, καφμπόν, τις πρωινές ειδήσεις και, τέλος, βλέπω τις ίδιες ειδήσεις για τρίτη φορά στην τηλεόραση μήπως και μου ξέφυγε κάτι. Οι γιατροί μιλάνε συνέχεια για μετεγχειρητικές παρενέργειες, αλλά αυτές είναι για γέλια μπροστά στις παρενέργειες της ανάρρωσης: την αφόρητη πλήξη και την αδράνεια μέχρι παραλυσίας.

Ο Φάνης με βρίσκει να διαβάζω, με την προσήλωσή αυτιστικού, τα ψιλά των οικονομικών σελίδων. Είμαι ακόμα με τη ζακέτα που μου έχει φορέσει η Αδριανή στο πάρκο, όχι γιατί κρυώνω, αλλά γιατί έχω φτάσει σε τέτοιο σημείο απάθειας, που δεν ξεχωρίζω το κρύο από τη ζέστη. Είμαι ικανός να κοιμηθώ με τη ζακέτα αν δε φροντίσει η Αδριανή να μου τη βγάλει.

Ο Φάνης στέκεται μπροστά μου και μου χαμογελάει.
«Είσαι για βόλτα!»

«Καλά, δεν έχεις εφημερία;» τον ρωτάω, σηκώνοντας το βλέμμα από την εφημερίδα.

«Έκανα τράμπα μ' έναν συνάδελφο. Τον βόλευε να κάνει τη δική του σήμερα».

Αφήνω την εφημερίδα και σηκώνομαι.

«Μόνο μην αργήσετε για το βραδινό!» φωνάζει από την κουζίνα η Αδριανή. «Ο Κώστας πρέπει να φάει στις εννά».

«Γιατί, τι θα πάθει αν φάει στις δέκα;» ρωτάει γελώς ντας ο Φάνης.

Η Αδριανή σκάει μύτη από την κουζίνα. «Φάνη μου, είσαι γιατρός. Το βρίσκεις σωστό να κοιμάται με βαρύ στομάχι πάνω στην ανάρρωσή του;»

«Έτσι όπως τον ταΐζεις, και μεσάνυχτα να φάει, πάλι θα κοιμηθεί σαν πούπουλο».

«Πάμε να φύγουμε, θ' αργήσουμε» λέω στον Φάνη, γιατί τη βλέπω να τον κοιτάζει με διάφορα γιατροσόφια κι εγώ να χάνω τη βόλτα.

Παλιά, μόλις έβλεπε τον Φάνη, άφηνε τη δουλειά της για να του κάνει παρέα. Τώρα του ανοίγει την πόρτα και χώνεται στην κουζίνα. Γενικά βλέπει με κακό μάτι όποιον έρχεται στο σπίτι, γιατί θεωρεί ότι με αποσπά από την απόλυτη κυριαρχία της. Με τον Φάνη είναι μαζεμένη και καχύποπτη, επειδή είναι γιατρός και δεν ξέρει από πού θα της βγει.

«Γιατί φόρεσες ζακέτα; Κρυώνεις;» με ρωτάει ο Φάνης. «Όχι».

«Βγάλ' την, έξω κάνει ζέστη και θα ιδρώσεις».

Τη βγάζω. Η γυναίκα μου μου τη φορά, ο γιατρός μου μου τη βγάξει, εγώ υπακούω.

«Πάμε παραλιακά, να μυρίσουμε λίγο θάλασσα» μου λέει ο Φάνης και στρέβει από την Υμηττού στη Βουλιαγαμένης.

Η κίνηση είναι αραϊή και όλοι οδηγούν δίχως να βιάζο-

νται. Από τότε που το αεροδρόμιο μεταφέρθηκε στα Σπάτα, η Βουλιαγαμένης έχει ανασάνει. Ο Φάνης κατεβαίνει την Αλίμου και βγαίνει στην Ποσειδώνος. Ο κόσμος έχει ξεχυθεί στην παραλιακή και στριμώχεται στο ενάμισι μέτρο ως το πέτρινο παραπέτο προς τη θάλασσα. Το υπόλοιπο πέζοδρόμιο το έχουν καταλάβει διάφοροι Ινδοί, Πακιστανοί, Αιγύπτιοι και Σουδανοί, που έχουν στρώσει χάρμα τραπεζομάντιλα και πουλάνε γυναικείες τσάντες, πορτοφολάκια, μετατροπείς του ευρώ, θήκες για το ψιλόλι του ευρώ, κιάλια, ρολόγια, ζυτητήρια και ψεύτικα λουλούδια. Οι ίδιοι κάθονται ανακούρκουδα μπροστά στα τραπεζομάντιλα και τα λένε με ταξύ τους, μια και οι περιπατητές έχουν φτυσιμένο το εμπόρευσμά τους.

Είναι Ιούνιος, δεν πλάκωσαν ακόμα οι μεγάλες ζέστες και νιώθω το αεράκι του Σαρωνικού στο πρόσωπό μου. Πολυλοί είναι ακόμα στη θάλασσα ή παίζουν ρακέτες στην παραλία, ενώ μερικά από εκείνα τα ιστιοφόρα-μαϊμούδες, που βουλαάζουν κάθε τόσο και ξανασηκώνονται, σουλατσάρουν στον όρμο του Φαλήρου. Κλείνω τα μάτια και αδειάζω από τη σκέψη μου το κοτόπουλο με σούπα αστράκι που θα μου φέρει αναγούλα, τους υπόλοιπους δυο μήνες αυτισμού υπό μορφή αναρρωτικής αδείας, τη γάτα που θα με περιμένει αύριο το απόγευμα στη γνωστή θέση στο πάρκο... Προσταθώ να σκεφτώ κάτι άλλο, αλλά δε βρίσκω.

«Πρέπει να βγεις από τον φαύλο κύκλο της ανάρρωσης».

Η φωνή του Φάνη με ξυπνάει και ανοίγω τα μάτια μου. Έχουμε αφήσει πίσω το Καλαμάκι και πάμε προς Ελληνικό. Ο Φάνης συνεχίζει να μιλάει με το βλέμμα του κερφομένο στο δρόμο.

«Ξέρεις ότι στην αρχή η σχέση μας ήταν σκέτη κόντρα. Εσύ με είχες για έναν ψυχρό και επηρμένο γιατρούδαχο, κι εγώ εσένα για έναν κακότερο γρουσουζή μπάτσο που νό-

μιζε ότι αποπλάνησα την κόρη του. Ακόμα κι έτσι όμως, σε προτιμούσα από το ζυμάρι που είσαι σήμερα».

Έχει αφαιρεθεί στην προστάθειά του να με συνενώσει και στρίβει απότομα το τιμόνι για ν' αποφύγει ένα Φορντ κάμπριολέ μ' ένα ζευγάρι. Ο τύπος στο τιμόνι έχει το μαλλί κάγκελο, όπως κυκλοφορούν όλοι τώρα, σαν να 'χουν δει το Δράκουλα. Η μικρή έχει περασμένο έναν χαλαρά στο ρουθόνι της.

Ο τύπος με το μαλλί κάγκελο μας προλαβαίνει στο κόκκινο. Έρχεται με φόρα για να τα ψάλει στον Φάνη, αλλά το μάτι του πέφτει πάνω στο σήμα του ιατρικού συλλόγου στο παρμπρίζ.

«Γιατρός, ε; Έπρεπε να το καταλάβω!» φωνάζει θριαμβευτικά. «Με τέτοιο οδηγό, ή γιατρός θα 'σαι ή γυναίκα».

«Γιατί, τι έχεις με τις γυναίκες, Γιαννάκη;» πετάγεται οργισμένη η μικρή δίπλα του.

«Τίποτα δεν έχω, κούκλα μου. Αλλά όταν κάθιστε στο τιμόνι είστε φονικό μετάξι».

«Τι μου λες, είναι φονικό μετάξι η μαμάκα σου, που την παίρνεις πέντε τηλέφωνα τη μέρα για ν' ακούς τη φωνούλα της;»

Η μικρή είναι τόσο έξαλλη, που τρέμει ο χαλακός στο ρουθόνι της. Ανοίγει την πόρτα του κάμπριολέ, κατεβαίνει και τη βροντάει πίσω της.

«Έλα δω, ρε Μάρκη! Πού πας, γαμώ τη μαλακία μου!» Η μικρή είναι σαν να μην άκουσε. Περνάει μέσα από τα αυτοκίνητα κι ανεβαίνει στο απέναντι πεζοδρόμιο.

«Εσύ φταις, χασαποχειρουργεί!» φωνάζει ο τύπος στον Φάνη.

«Δεν είμαι χειρουργός!» απαντάει γελώντας ο Φάνης. «Καρδιολόγος είμαι, και αν συνεχίσεις έτσι θα πάθεις έμφραγμα».

Ο τύπος όμως δεν τον ακούει. Έχει ανάψει το πράσινο κι αυτός τσουλάει με δέκα και κορνάρει σαν τρελός για να τον ακούσει η μικρή και να γυρίσει, ενώ τα αυτοκίνητα πίσω του του κορνάρουν για να γκαζώσει και να προχωρήσουν.

Ο Φάνης είναι σκασμένος στα γέλια. Εγώ παρακολουθώ σχεδόν απαθής τη σκηνή και ο Φάνης το προσέχει.

«Βλέπεις, παλιά θα τα είχες πάρει στο κρανίο και με τον τύπο και μ' εμένα που γελάω. Τώρα προσπερνάς αδιάφορος. Μπράβο στην κυρία Αδριανή. Δεν την είχα ικανή να σε καλουπώσει στα μέτρα της».

Σταματάει μπροστά στις αθλητικές εγκαταστάσεις του Αγίου Κοσμά. Ώστου να παρκάρει έχει σοβαρέψει. Γυρίζει και με κοιτάζει. Έχει σχεδόν νυχτώσει και μόλις διακρίνουμε ο ένας τον άλλο μέσα στο αμάξι.

«Η Κατερίνα σκέφτεται να διακόψει το διδακτορικό και να έρθει στην Αθήνα» μου λέει μετά.

«Γιατί;»

«Για ν' αναλάβει την αναστήλωσή σου. Φοβάται ότι σε λίγο θα σε μαζέψουμε με το κουτάλι». Κάνει μια μικρή παύση, ενώ εξακολουθεί να έχει στραμμένο το πρόσωπό του σ' εμένα. «Γης είπα ότι δε χρειάζεται. Έχεις πολλές δυνάμεις, φτάνει ν' αποφασίσεις να βάλεις μπρος το σύστημά».

«Γι' αυτό ήθελες να πάμε βόλτα; Για να μου πεις για την Κατερίνα;»

«Και γι' αυτό, αλλά και γιατί δεν ωφελεί ν' αλλάξεις μπέμπι σίτερ από τη μάνα στην κόρη. Το ζητούμενο είναι ν' αντιδράσεις εσύ». Σωπαίνει μια στιγμή, σαν να ζυγιάζει αυτό που θέλει να μου πει. «Αν συνεχίσεις έτσι, δε θα μπορέσεις να επιστρέψεις στην υπηρεσία. Θα χρειαστείς κι άλλη αναρρωτική».

«Φάε τη γλώσσα σου!» Είναι η πρώτη φορά που η φωνή μου δε βγαίνει ψόφια.

